

Les queixes de Javier de la Rosa

Javier de la Rosa, com posa de relleu la crònica de Fabià Estapé, ha tornat a ser centre d'atenció gràcies a l'obertura de Port Aventura.

Aquests dies tan assenyalats de Sant Jordi, un excel·lent periodista, Roger Jiménez, ens obsequiava amb un llibre ben sucós *Les desventures de Port Aventura*, editat per Empúries (el llibre porta per subtítol "Cas Javier de la Rosa"). Em diuen que l'empresari "modèlic" va tenir coneixement del llibre, de les aventures pròpies de Tintín que emplen els dos centenars llargs de planes, i que va demanar —és d'esperar que sense els *guardaespaldas*— que Roger Jiménez suprimís el subtítol! Home!, precisament és el que dona un gust de pebre al text. Hi ha gent, que ha viscut en l'opulència, mal sigui envoltada d'àrabs, que es creuen tenir-ho tot al seu abast.

Jo, des d'aquesta columna d'opinió que em regala l'Eliseu Climent, em veig obligat a recomanar-ne la lectura, especialment aquests dies que un no sap ben bé què fer. Llegeixin "Cas Javier de la Rosa". Ve això reforçat pel fet que la premsa d'avui explica —i en un diari de Madrid, el mateix que va descobrir el lladre Luis Roldán— que Javier de la Rosa, en un mínim de quatre cartes i —oh escàndol!— uti-

RICARD CUGAT

Port Aventura. De la Rosa fou un dels esglaons de la construcció del parc.

litzant el tu en el seu tracte epistolar amb el president de la Generalitat, li demana diners per posar oli al Grand Tibidabo, tot amb el procediment propi de Javier de la

Rosa de l'embolica que fa fort, perquè, amb l'oli posat per la Generalitat al Grand Tibidabo, havien de brollar "pous de petroli" del que finalment ha acabat dient-se'n Port Aventura.

Mirin, jo els demano, com a vell mestre que vaig ser a la Facultat de Ciències Econòmiques de Barcelona, que dipositin la màxima confiança en el "nas" exhibit pel vice-president del Govern espanyol, Narcís Serra —el que diuen que no fa res—. Narcís Serra, en tot cas, té memòria, i molta. Ell va recordar que essent alcalde de Barcelona va descobrir una gran estafa feta a la Zona Franca del Port de Barcelona, i que l'autor principal de l'estafa era el pare de Javier de la Rosa Martí, l'advocat de l'estat Antonio de la Rosa, des d'aleshores escàpol en un d'aquests països que no tenen extradició signada amb el *Reino de España*.

No és d'agrair la memòria de Serra, que va posar, com a condició per a l'aportació de 15.000 milions de pessetes de l'Institut de Crèdit Oficial, que desaparegués del consell de Port Aventura l'inacabable Javier de la Rosa Martí? **Fabià Estapé**

Ecologia Poc Popular

Xavier Duran comenta l'actitud que el PP ha mostrat respecte l'enquesta que EL TEMPS AMBIENTAL ha adreçat a tots els partits polítics del país sobre el medi.

El nou suplement mensual EL TEMPS AMBIENTAL (vegeu pàgina 68) publicarà, en el seu primer número, la setmana vinent, un document sobre les propostes ambientals amb vista a les eleccions municipals i autonòmiques del 28 de maig. Es tracta de valorar el model de ciutat i de país de les forces polítiques i de les entitats no governamentals.

Seria sobrer de dir que el tema és vital. Amb ciutats cada vegada més grans i més denses, amb decisions que afavoreixen el transport públic o privat, amb comunicacions interurbanes consistents a omplir el

país de carreteres i d'autopistes o a promoure transports com el tren, amb una mala organització territorial i una manca de visió de futur que ens deixa a poc a poc sense boscos i amb poca aigua, parlar del medi, tot i el poc espai que té dintre la campanya, és essencial per al nostre futur. Tan essencial com el model socioeconòmic i polític, perquè tot, encara que, a alguns, no els ho sembli, va lligat.

L'enquesta ha tingut un resultat descoratjador o, com a mínim, preocupant. I no ens referim pas a la part de les respostes i comentaris que partits i entitats han fet

a les preguntes, sinó precisament a la manca de resposta d'un determinat partit. Dels qüestionaris adreçats a l'espectre polític dels Països Catalans, se'n van fer arribar al Partit Popular. I donades les diferències de plantejament del partit al País Valencià, al Principat i a les Illes, el qüestionari els fou enviat per partida triple.

El resultat no és gaire afalagador per al PP. Ni des de València, ni des de Barcelona ni des de Palma no hem obtingut resposta. Tot i la nostra insistència, el PP s'ha convertit en l'única força política

que no ens ha fet arribar la seva visió –si en té cap– dels problemes ambientals. Ha estat l'única, tot i haver rebut tres qüestionaris a tres seus diferents.

El fet és preocupant, perquè llegir el document mostra que les qüestions plantejades no eren precisament marginals, sinó essencials per a decidir quines ciutats i quin país volem. I encara més preocupant perquè, a pocs dies de les eleccions, el Partit Popular es perfila com el més que probable guanyador del Parlament balear, amb moltes possibilitats de manar a la Generalitat valenciana i amb una victòria anunciada en algunes ciutats importants. Encara més: podria ser que el PP governés Espanya

després de les eleccions generals l'any 1996.

I, tanmateix, el PP demostra que o no té programa ambiental o no el fa conèixer –no l'acusen d'això mateix en altres àmbits?–. I la manca de resposta és significativa i s'afegeix a la responsabilitat en fets tan recents com el transvasament malbaratat d'aigua de l'Ebre a Mallorca: trenta milions de litres d'aigua potable contaminats i llençats al mar –per comptes d'aplicar-los a regar jardins o camps de golf, per alguns tan preats–, contaminant, potser, la fauna i flora marines del lloc on els van llençar.

Els incendis forestals que es repeteixen anualment, les riudes, la degradació de

les ciutats, l'abandó del camp i moltes qüestions no deixen marge per a pensar en els afers ambientals com si fossin simples complements de la resta de plantejaments polítics. Malauradament, no respondre el qüestionari mostra que el Partit Popular pot competir amb avantatge amb el ministre Borrell quant a manca de sensibilitat i de coneixement respecte al medi. Un fet molt greu per a un partit que es considera modern, que tindrà quotes importants de govern als Països Catalans després del 28 de maig i que potser d'aquí a uns mesos estendrà el seu poder a tot l'estat. Un fet preocupant, perquè és un pes més a afegir al llast que el PP pot significar per a aquest país. **Xavier Duran**

El gran pànic

J. J. Pérez Benlloch pensa que el veritable perill del PP al País Valencià és que per governar haurien de necessitar els escons d'Unió Valenciana.

Era la una del migdia i el president del PP d'Alacant tancava el seu discurs amb un sorprenent "bon dia". Fou un dels diversos desficiats que van esquitjar, amenitzant-lo, el míting popular celebrat a Elx per presentar la candidatura municipal. Aquest mateix cavaller, de nom Julio de España –i olé– proposaria alacantinitzar la província i provincialitzar Alacant. Fórmula insòlita que ens deixa perplexos. Potser pretén convertir els industrials pobles d'aquestes comarques en centres de serveis, tan apacibles i ensopits com la capital? Voldrà remodelar aquesta ciutat, fent-la fabril i menys reticent respecte al cap i casal? Aposta que ni ell mateix sabia raonar l'oracle, que en tot cas revela la consciència d'un vell divorci, únicament superable en marc comú valencià.

Tampoc no s'hi va quedar curt el cap de llista per aquesta circumscripció, Luis Fernando Cartagena, quan va prometre l'alliberament econòmic i cultural dels elxans si el PP guanyava la Generalitat. Segons sembla, a l'ombra de les palmeres aguaita un règim autàrquic que oprimeix

Luis F. Cartagena. Cap de llista autonòmic per Alacant.

l'actiu sector industrial de la pell i l'univers cultural indígena, els Sixto Marco, Biel Sansano, i sants màrtirs. També el president local, Manuel Ortuno, i el regional, Eduardo Zaplana, compartiren la relliscada de trabucar els noms dels uns i dels altres, fet que provocà tràngols hilarants i inefables.

I és que hi ha dies que un no té ànims per a res. Una circumstància que no ens hauria d'estranyar tenint en compte el xafarranxo electoral que agita el PP i, sobretot, l'esmentat Zaplana, que més sembla

una llançadora entre els pobles i comarques del país. Potser es poden posar en dubte els seus mèrits i capacitats, però sens dubte guanyaria la Generalitat si l'electorat premiara l'abnegació.

La cosa més greu per ell és que entre els electors que no estan captius de cap partit, i dels que dependrà la victòria en els comicis, comença a estendre's l'alarma. Per a aquest segment votant no és calamitosos que el PP s'impose al País Valencià. Podria ser el mal menor o inevitable, perquè algun dia hauria de produir-se l'alternativa. El fet realment pavorós és que la condició de

molt honorable haja d'aconseguir-se mitjançant el concurs d'Unió Valenciana. Quin seria el preu?

La dreta nacionalista no se'n va anar en raons a l'hora d'establir-ho. Si González Lizondo supera la barrera del 5% i el PP ho necessita, aquesta és la contrapartida: en primer lloc, l'alcaldia de València. Segons el candidat lizondista, Juan Vicente Jurado, aquesta peça és irrenunciable. En segon lloc, les àrees autonòmiques de cultura i educació, amén de la TVV.

Davant d'un panorama tan llòbrec no-